

A registered Political Party
ECI Registration No. 56/89/2011/PPS-I

च्या जाहीरनामा
 माई ही भरत

सुबोधचंद्र राय डॉ
M.Sc., Ph.D., LL.B.
 राष्ट्रीय अध्यक्ष

भारत, म्हणजेच इंडिया, स्वतःला एक स्वतंत्र, सार्वभौम, लोकशाही राष्ट्र म्हणून घोषित करतो. लोकशाहीचा एक मूलभूत सिद्धांत असा आहे की बहुमताच्या इच्छेनुसार शासन चालले पाहिजे, आणि त्यांच्या इच्छांची पूर्तता झाली पाहिजे. जर आपण भारतला एक कार्यरत लोकशाही मानले, तर येथे जे काही घडते ते या बहुमताच्या इच्छेचे थेट प्रकटीकरण मानले पाहिजे. म्हणून, लाखो लोकांना ग्रासणारी सर्वव्यापी भूक, निरक्षरता, बेरोजगारी आणि आजारपण, कायद्याच्या नावाखाली राज्याची मनमानी आणि अनियंत्रित कृती, आणि समाजाच्या प्रत्येक स्तरावर पसरलेला, सर्वव्यापी भ्रष्टाचार—या सर्वांवर आपली पूर्ण, निःशंक चुप्पी आवश्यक आहे. कारण, जर लोकशाहीच्या या ढांग्यात काही सत्यता असेल, तर या घृणास्पद वास्तवांपैकी कोणतीही आपल्या स्पष्ट, सामूहिक समतीशिवाय अस्तित्वात येऊ शकत नाही.

जसा एक पिता आपल्या कुटुंबाचे पालनपोषण करतो, तसेच शेतकरी संपूर्ण राष्ट्राचे पोषण करतात. हे तार्किकदृष्ट्या संपूर्ण

शेतकरी समुदायाला "राष्ट्राचा पिता" ही योग्य उपाधी प्रदान करते. तरीही, जेव्हा आपण भूक आणि कर्जामुळे हजारो शेतकऱ्यांच्या आत्महत्येच्या भयानक वास्तवाचा सामना करतो, तेव्हा तथाकथित लोकशाही भारत आपली घोर निराशा कोठे लपवू शकेल? या स्पष्ट विरोधाभासाचे फक्त एकच स्पष्टीकरण आहे: लोकशाहीच्या नावाखाली, या देशातील लोकांना सतत एका घृणास्पद, तिरस्करणीय ढोंगाला सामोरे जावे लागते.

मूळ मुद्द्याकडे वळण्यापूर्वी, भ्रष्टाचाराच्या सर्वव्यापी समस्येचा विचार करूया. जनतेचा असा जोरदार आक्रोश आहे की राष्ट्रीय प्रगतीतील प्रमुख अडथळा म्हणून याचा कोणत्याही किंमतीवर नायनाट केला पाहिजे. देशाबाहेर बेकायदेशीरपणे वळवलेल्या अब्जावधी रुपयांची परतफेड करण्याची मागणी केली जात आहे. पण येथे एक महत्त्वाचा प्रश्न उभा राहतो: याचा अर्थ असा आहे का की या देशातील बहुसंख्य लोक स्वभावतः बेईमान आहेत? अन्यथा, तथाकथित लोकशाहीत अशी व्यवस्था कशी टिकून राहू शकते? एवढी मोठी रक्कम स्थापित कायदेशीर मार्गांचा वापर केल्याशिवाय परदेशात हस्तांतरित केली जाऊ शकत नाही, म्हणजेच या लूटीला बहुसंख्य लोकांची संमती आहे. हे एक सर्वज्ञात सत्य आहे की गळक्या भांड्यात पाणी टिकत नाही, तरीही आपण नेमक्या अशाच भांड्यात पाणी ओतत राहतो. ही सदोष व्यवस्था सुधारण्यास किंवा बदलण्यास नकार देऊन, आपण सतत, बेसुमार अपव्ययाची हमी देतो.

पण जसा मिठाला त्याच्या खारटपणापासून वेगळे करता येत नाही, तसेच या देशातून भ्रष्टाचार नष्ट करता येत नाही. कारण अन्याय हाच या राज्याचा पाया आहे. हे समजून घेण्यासाठी, आपण ज्या नियमांना "कायदे" म्हणतो त्यांच्या खऱ्या उद्देशाची तपासणी करणे आवश्यक आहे. शतकानुशतके, ब्रिटिशांनी या भूमीवर एकाच उद्देशाने राज्य केले: इथल्या संसाधनांचे निर्बाध शोषण आणि लूट. ज्याप्रमाणे एखादी व्यक्ती शरीराचे अवयव अधिक सहजपणे रक्त काढण्यासाठी बांधते, त्याचप्रमाणे भारतवर्षातील लोकांना अनेक कायद्यांनी बांधले गेले. या कायद्यांनी त्यांना ब्रिटिश साम्राज्याचे गुलाम बनवले.

या दडपशाही, अनेकांनी स्वातंत्र्याची स्वप्ने पाहण्याचे धाडस केले, फाशीच्या शिक्षेसह असह्य यातना सहन केल्या. पंजाबमधील जालियनवाला बाग येथे हजारो निशस्त्र, निष्पाप पुरुष, स्त्रिया आणि मुलांची अंदाधुंद गोळीबाराने हत्या करण्यात वसाहतवादी शासकांनी कोणतीही दया दाखवली नाही, एक क्रूर कत्तल. आम्हाला सांगण्यात आले की ही भयानक कृती पूर्णपणे "स्थापित कायदेशीर प्रक्रियेनुसार" पार पाडली गेली. हे लक्षात ठेवणे महत्वाचे आहे की हे "कायदे" ब्रिटिश संसदेने या भूमीतील लोकांच्या मनातून स्वातंत्र्य आणि मुक्तीची कोणतीही कल्पना नष्ट करण्याच्या स्पष्ट हेतूने बनवले होते.

असंख्य पुस्तके घोषित करतात की १५ ऑगस्ट १९४७ रोजी "इंडिया" नावाचा प्रदेश एक स्वतंत्र राष्ट्र म्हणून उदयास आला, आपल्या आदरणीय स्वातंत्र्यसैनिकांची स्वप्ने पूर्ण झाली. तथापि, बारकाईने पाहिल्यास असे दिसून येते की त्या दिवशी, इतर असंख्य ब्रिटिश कायद्यांप्रमाणे, फक्त आणखी एक कायदा—"भारतीय स्वातंत्र्य कायदा, १९४७"—अमलात आला. जेव्हा प्रश्न विचारला जातो, तेव्हा प्रत्यक्षात कोणीही हा कायदा स्वतः पाहिल्याचा दावा करत नाही. त्यांनी फक्त वृत्तपत्रांमध्ये वाचले किंवा रेडिओवर ऐकले की त्या दिवशी देश "स्वतंत्र" झाला. वास्तविक पाहता, या कायद्याने "इंडिया"ला स्वतंत्र देश म्हणून स्थापित केले नाही. पूर्वीच्या ब्रिटिश "इंडिया" प्रदेशात, या कायद्याने फक्त दोन "नवीन अधिराज्ये" तयार केली: "इंडिया" आणि "पाकिस्तान". जिथे पूर्वी एक वसाहत, "इंडिया" होती, ती फक्त दोन भागांमध्ये विभागली गेली—मूलतः प्रशासकीय सोयीसाठी दोन वसाहती तयार केल्या, ज्यांना कायदेशीर भाषेत "नवीन अधिराज्ये" म्हटले जाते. महत्वाचे म्हणजे, कायद्यात असे नमूद केले होते की प्रत्येक अधिराज्याच्या कार्यकारी प्रमुखाची—गव्हर्नर-जनरलची—निवड करण्याची शक्ती संबंधित अधिराज्यातील लोकांकडे नव्हती. त्याऐवजी, भारतीय स्वातंत्र्य कायदा, १९४७ च्या कलम ५ मध्ये स्पष्टपणे नमूद केल्यानुसार, ब्रिटिश राजघराण्याने गव्हर्नर-जनरलची नियुक्ती केली.

हे एक आश्चर्यकारक सत्य आहे की कायद्याचे शीर्षक "भारतीय स्वातंत्र्य कायदा" असले तरी, "स्वातंत्र्य" हा शब्द स्वतः त्याच्या

मजकुरात कुठेही दिसत नाही. एक वर्षापूर्वी, १९४६ मध्ये, ब्रिटिश सरकारने अधिराज्यासाठी एक संविधान तयार करण्यासाठी संविधान सभा स्थापन केली. हे लक्षात ठेवणे अत्यंत महत्त्वाचे आहे की या संविधान सभेचे कोणतेही सदस्य "भारताचे नागरिक" नव्हते. "भारताचा नागरिक" ही संज्ञा प्रथम "भारतीय संविधाना"त दिसली, जी २६ जानेवारी १९५० रोजी अमलात आली. कमीतकमी त्या तारखेपर्यंत, ब्रिटिश प्रदेशातील सर्व रहिवासी कायदेशीररित्या ब्रिटिश प्रजा होते. त्यामुळे, त्या संविधानात जे काही आहे ते मूळतः ब्रिटिश राजघराण्याच्या इच्छेच्या अधीन होते. हेच संविधान देशाचा सर्वोच्च कायदा आहे आणि जरी इच्छा असली तरी, ते या देशाच्या स्वतंत्र नागरिकांद्वारे नवीन संविधानाने बदलता येत नाही. कारण संविधान बदलण्याचा कोणताही प्रयत्न सर्वोच्च न्यायालयाच्या "मूलभूत वैशिष्ट्यांमध्ये" सुधारणांना मनाई करणाऱ्या निर्णयाद्वारे रोखला जाईल. आणि आपण हे विसरू नये की सर्वोच्च न्यायालय स्वतः त्याच संविधानाच्या तरतुदीनुसार तयार केले गेले होते.

याचा अर्थ असा आहे की पूर्वीच्या वसाहतवादी मालकांनी स्वतःचे शासन चालवण्याची अचूक यंत्रणा देखील ठरवून दिली आहे. ही वस्तुस्थिती लक्षात घेता, आपले स्वातंत्र्य कुठे आहे? हे अधिक स्पष्ट करण्यासाठी, ही उपमा विचारात घ्या: एका जमिनीच्या विक्रीची कल्पना करा जिथे विक्रेता असे ठरवतो की तो, त्याच्या "उदारतेतून," जमिनीवर एक झोपडी बांधेल, आणि खरेदीदार, खरेदीनंतर, त्या झोपडीत राहण्यास बांधील आहे. खरेदीदार आवश्यक असल्यास झोपडीची दुरुस्ती करू शकतो, परंतु त्याला ती पाडण्याची—म्हणजेच, तिची "मूलभूत वैशिष्ट्ये" बदलण्याची—आणि उदाहरणार्थ, एक कॉक्रीटचे घर बांधण्याची सक्त मनाई आहे. जर ही अट विक्री पूर्ण झाल्यानंतरही कायम राहिली, तर कायद्याच्या दृष्टीने, विक्री रद्द ठरते, कारण विक्रेत्याचा जमिनीवरील ताबा पूर्णपणे सोडलेला नाही.

असे मान्या की ज्या अस्थिर काळात हा उपखंड प्रचंड उलथापालथीतून जात होता, तेव्हा अशी अट स्वीकारणे हा संकटातून मार्ग काढण्याचा एकमेव मार्ग वाटला असेल. तथापि, अशा स्थितीत, संविधानात एक कलम स्पष्टपणे नमूद करणे

आवश्यक होते की, "स्वतंत्रता" मिळाल्यानंतर, संसदेला संविधानाचे अनुमोदन करण्याचा आणि आवश्यक असल्यास, जुने संविधान बदलून नवीन संविधान तयार करण्याचा अधिकार असेल. जसे स्पष्टपणे दिसून येते, संविधानात असे कोणतेही अनुमोदन कलम अस्तित्वात नाही. याचा अर्थ असा आहे की "इंडिया" नावाच्या ब्रिटिश अधिराज्यासाठी बनवलेले आणि ब्रिटिश राजघराण्याला योग्य असलेले संविधान लोकांवर देशाचा सर्वोच्च कायदा म्हणून लादले गेले आहे. हे आपल्या आदरणीय स्वातंत्र्यसैनिकांच्या स्वप्नांच्या अगदी विरुद्ध आहे, ज्यांनी भारतभूमीतील लोकांना ब्रिटिश राजवट आणि शोषणातून मुक्त करण्याचा प्रयत्न केला. या मुक्तीची मूलभूत गरज म्हणजे "कायदे" नावाच्या दडपशाही ब्रिटिश-निर्मित बेड्या तोडणे, जे ब्रिटिश प्रजेला कायम गुलामगिरीत ठेवण्यासाठी बनवले गेले होते.

१५ ऑगस्ट १९४७ नंतर आणि २६ जानेवारी १९५० नंतरही, "इंडिया" म्हणून ओळखल्या जाणाऱ्या प्रदेशात बहुतेक ब्रिटिशकालीन कायदे लागू राहिले. "संविधानातील" तरतुदींद्वारे, या ब्रिटिशकालीन कायद्यांना एक नवीन जीवनदान मिळाले, ज्यामुळे शतकानुशतके लोकांना गतिहीन ठेवणाऱ्या त्याच बंधनांना कायम ठेवले. परिणामी, देशाची निर्दयपणे लूट चालू आहे, आणि लोकांना अशा कायद्यांमध्ये चतुराईने अडकवले जात आहे जे त्यांना क्वचितच समजतात. सध्याच्या अंदाजानुसार, भारतीय न्यायालयांमध्ये कोणत्याही वेळी सुमारे तीन कोटी खटले प्रलंबित आहेत. असे मानले जाते की प्रत्येक खटल्यामुळे कमीतकमी दहा लोक प्रत्यक्ष किंवा अप्रत्यक्षपणे बाधित होतात, याचा अर्थ भारतभूमीतील सुमारे तीस कोटी लोक सतत कायदेशीर चिंतेने त्रस्त आहेत. त्यामुळे, दरवर्षी आपण तथाकथित "सर्वसमावेशक विकासाची" जी सततची rhetoric (पोकळ वक्तव्ये) ऐकतो, तरीही त्यांच्या परिस्थितीत सुधारणा होत नाही यात आश्चर्य वाटण्यासारखे काही नाही.

आपण अजून खरी मुक्ती प्राप्त केलेली नाही हे आपल्या दैनंदिन जीवनातून स्पष्ट होते. १५ ऑगस्ट १९४७ पूर्वी, ब्रिटिश राजवटीविरुद्ध अहिंसक आणि हिंसक दोन्ही निषेध सामान्य होते, आणि रॉयल पोलीस नेहमी स्वातंत्र्यसैनिकांचा क्रूर छळ करत असत. हे त्या वेळी समजू शकण्यासारखे होते, कारण पोलीस,

राजघराण्याचे सेवक म्हणून, सार्वभौमांचे हित जपण्यासाठी निर्दयपणे वागण्यास बांधील होते. तथापि, हे अत्यंत विचलित करणारे आहे की भारत कथितरित्या राजकीयदृष्ट्या स्वतंत्र झाल्यानंतरही अशाच पोलीस अत्याचारांचे प्रमाण अजूनही जास्त आहे. जर हे स्वातंत्र्य खरे असेल, तर आता पोलीस कोणाचे हित जपत आहेत? जर लोकशाहीने खरोखरच लोकांना भूमीचे मालक बनवले असेल, तर हेच लोक निषेध का करत आहेत? जर, लोकशाहीप्रमाणे, आपणच कायदे बनवणारे आहोत, तर आपणच बनवलेले कायदे मोडण्याची आपल्याला काय गरज भासते? या प्रश्नांना थेट भिडण्याची वेळ आली आहे, आणि आपण—या भूमीचे लोक, आपण सर्वजण, केवळ मानव म्हणून—ते स्वतःच केले पाहिजे.

या संदर्भात, आपण "देश" या शब्दाचा खरा अर्थ तपासला पाहिजे. मानवांनी वस्ती केलेली भूमी म्हणजे आपण ज्याला "देश" म्हणतो. मानवाशिवाय, देश अस्तित्वात राहू शकत नाही. उदाहरणार्थ, प्रचंड विस्तार असूनही, चंद्र देश नाही कारण तो निर्जन आहे. हे "मानव" आणि "देश" यांच्यातील घनिष्ठ संबंध दर्शवते. तार्किकदृष्ट्या, मग, देशाचा विकास त्याच्या लोकांच्या प्रगतीचे प्रतिबिंब असला पाहिजे, कारण देशाला ज्यांनी बनवले आहे त्यांना मागे टाकून देश पुढे जाऊ शकत नाही. असा दावा केला जातो की या देशातील बहुतेक लोक प्रगतीच्या काही कृत्रिम मापदंडांवर "मागे" आहेत. हे एक हेतुपुरस्सर चुकीचे चित्रण आहे. ही बनावट विषमता टिकवण्यासाठी, बहुसंख्यांना जाणीवपूर्वक गैरसोयीच्या स्थितीत ठेवले जाते. समाजाच्या अगदी सुरुवातीपासून, भेदभावाची बीजे काळजीपूर्वक पेरली गेली जेणेकरून काही विशेषाधिकार प्राप्त लोक कष्टकरी जनतेच्या श्रमाचा फायदा घेऊ शकतील.

जर ज्या लोकांचे श्रम अपरिहार्य आहेत ते एकसंध एकजूट झाले, तर विशेषाधिकार प्राप्त काही लोक समाजातील बहुसंख्य लोकांवरील आपले वर्चस्व टिकवू शकणार नाहीत. म्हणूनच, लोकसंख्येत भेदभाव वाढवून, त्यांना विभागलेल्या, दुर्बल व्यक्तींमध्ये रूपांतरित केले गेले आहे. त्यामुळे, ते शतकानुशतके सहन करत असलेल्या दुःखांवर प्रश्न विचारण्याचे धाडस क्वचितच करतात. जोपर्यंत काही खोलवर रुजलेल्या, पारंपरिक कल्पनांमध्ये

आमूलाग्र बदल होत नाही तोपर्यंत ही पद्धत चालू राहिल—आणि हा बदल घडवण्याची शक्ती लोकांमध्येच आहे. देशाला बदलण्यासाठी, प्रथम स्वतःला बदलावे लागते, ज्यासाठी स्वतंत्र विचार करण्याची क्षमता आवश्यक आहे. पण मानवाशिवाय, देशाची कल्पनाच निरर्थक आहे. त्यामुळे, देशातील कोणत्याही मानवी कृतीसाठी, लोक स्वतःच जबाबदार असतात. कारण "आपण" हे "मी" चे अनेकवचन आहे, मी मूलतः देश आहे. मी ते थेट निर्माण केले आहे. माझ्याशिवाय, देश असू शकत नाही!

कोणीतरी विचारू शकेल, "एवढी एक लहानशी कल्पना खरोखरच देशाची सध्याची स्थिती सुधारू शकते का?" याचे उत्तर पूर्णपणे होय असे आहे कारण "मी" मध्ये बदल म्हणजे अपरिहार्यपणे देशात बदल. तरीही, कोणीतरी आक्षेप घेऊ शकेल, "जर ही कल्पना इतकी शक्तिशाली असेल, तर लोकांचे दुःख केव्हाच संपले असते. याशिवाय, देशाने बरीच प्रगती केली आहे, अगदी अंतराळ तंत्रज्ञानातही उल्लेखनीय प्रगती केली आहे. तुमच्या तर्काने, याचा अर्थ लोकांच्या राहणीमानात लक्षणीय सुधारणा झाली पाहिजे." या उत्तरादाखल, आपण हे मान्य केले पाहिजे की या प्रगतीचा फायदा केवळ लोकसंख्येच्या एका लहानशा भागाला मिळतो, तर बहुसंख्य लोक त्यातून वगळलेले आहेत. बहुसंख्यांमध्ये आजही उपासमार, कपोषण आणि आत्महत्यांचे प्रमाणे जास्त आहे. या विषमतेचे मूळ कारण हेच आहे की "मी देश आहे" ही कल्पना समाजात अजून रुजलेली नाही.

अचूकपणे याच जाणीवेच्या अभावामुळे देशाची ही दयनीय स्थिती बदलत नाही. जर लोकांनी ही जाणीव जागृत केली, तर ते निर्दय शोषणावर आधारित सामाजिक व्यवस्थेत निश्चितच मोठी उलथापालथ घडवेल. अशी परिस्थिती टाळण्यासाठी, शोषकांची एक लहान संख्या ही कल्पना काल्पनिक (utopian) म्हणून हेतुपुरस्सरपणे नाकारते. त्यांना भीती वाटते की जर लोकांनी समाजात आपले खरे स्थान ओळखले तर त्यांची संपूर्ण भ्रष्ट इमारत पत्यांच्या बंगल्याप्रमाणे कोसळेल. पण सत्य हे आहे की ही कल्पना केवळ काल्पनिक नाही, तर ही तथाकथित सभ्य व्यवस्थेला नष्ट करण्याची एक अत्यंत सोपी पद्धत आहे. हा स्पष्ट मार्ग लपवण्यासाठी, सुरुवातीपासूनच बहुसंख्य लोकांना

निरक्षरता आणि गरिबीच्या अंधारात ठेवण्याचे प्रयत्न केले गेले आहेत. आता बाहेरचा मार्ग शोधण्याची वेळ आली आहे, आणि आपण सर्वांनी या ध्येयाकडे वाटचाल केली पाहिजे, कारण आपणच या देशाचे मूर्त स्वरूप आहोत!

गुंतागुंतीच्या सिद्धांतांचा अवलंब न करता या देशाची स्थिती संमजून घेण्यासाठी, एका मोठ्या घरात चाललेल्या उत्साही उत्सवाचे उदाहरण घेऊया. रात्र आहे, घर दिव्यांनी उजळलेले आहे आणि पाहुणे आनंद घेत आहेत. अचानक, कुणीतरी द्रवेषबुद्धीने मुख्य वीजपुरवठा खंडित करतो. संपूर्ण घर अंधारात बुडून जाते आणि त्वरित गोंधळ सुरू होतो. लोक घाबरतात आणि पळून जाण्याचा प्रयत्न करतात, पण अंधार त्यांना अडथळा आणतो, ज्यामुळे गोंधळ आणि घबराट निर्माण होते. ते एकमेकांवर अडखळतात, फर्निचर उलटते आणि सर्वत्र अव्यवस्था माजते. मग प्रश्न असा आहे: या न संपणाऱ्या गोंधळातून आपण कसे सुटका मिळवू शकतो?

ज्यांना विजेची माहिती नाही, त्यांना हा गोंधळ सोडवणे अत्यंत कठीण वाटू शकते. काहीजण या परिस्थितीचे कारण स्वार्थ आणि नीचपणासारख्या नकारात्मक मानवी प्रवृत्तीनाही देऊ शकतात. तथापि, उपाय अत्यंत सोपा आहे: फक्त मुख्य वीज स्विच परत "चालू" करणे आवश्यक आहे. फक्त प्रकाश परत येताच अंधारामुळे निर्माण झालेला गोंधळ त्वरित दूर होईल. त्याचप्रमाणे, या विशाल भूमीतील सर्व समस्यांचे मूळ कारण आपल्या मनातील अज्ञानाच्या अंधारात लपलेले आहे. जोपर्यंत हे अज्ञान नष्ट होत नाही, तोपर्यंत या समस्या अनिश्चित काळासाठी टिकून राहतील आणि आपण अंधारात एकमेकांना मित्र म्हणून ओळखू न शकल्याने शत्रूप्रमाणे लढत राहू. पण आपण हे समजून घेतले पाहिजे: कोणीही जाणीवपूर्वीक प्रकाश बंद केलेला नाही. मानवी संस्कृतीच्या इतिहासात, संपूर्ण जाणीवेचा प्रकाश खऱ्या अर्थाने कधीच चालू केला गेला नाही. म्हणूनच जगातील बहुतेक लोक स्वतंत्र विचारांपासून वंचित राहिले आहेत. तथापि, आपण आपली खरी आंतरिक शक्ती जाणण्याच्या या अत्यंत कठीण वाटणाऱ्या कार्यासाठी स्वतःला समर्पित करण्याचा निर्धार केला आहे. आणि हीच योग्य वेळ आहे.

सुरुवात करण्यासाठी, आपण या देशाच्या नावाचा विचार करूया. प्राचीन काळापासून, हा "भारतवर्ष" म्हणून ओळखला जात होता. सिंधू नदीच्या काठी एक संस्कृती विकसित झाली, जी परदेशी भाषांमध्ये सिंधू खोऱ्याची संस्कृती म्हणून ओळखली जाते. तथापि, या संस्कृतीच्या उदयापूर्वीही, या भूमीच्या दक्षिणेकडील भागात एक अत्यंत प्रगत संस्कृती अस्तित्वात होती, ज्याचे वर्णन महाकाव्य रामायणात आढळते. तरीही, परदेशी आक्रमकांनी, त्यांच्या सोयीसाठी, संपूर्ण भूमीला समाविष्ट करण्यासाठी "सिंधू खोऱ्याची संस्कृती" ही संज्ञा तयार केली आणि देशाला "इंडिया" असे नाव दिले. आश्चर्याची गोष्ट म्हणजे, "स्वतंत्रता" मिळाल्यानंतरही, या महान प्राचीन भूमीला अजूनही अधिकृतपणे "इंडिया" म्हटले जाते. व्यक्तींची अनेक नावे असू शकतात, पण एकाच भूमीची दोन अधिकृत नावे कशी असू शकतात: "इंडिया" आणि "भारत"?

सुरुवात करण्यासाठी, आपण या देशाच्या नावाचा विचार करूया. प्राचीन काळापासून, हा "भारतवर्ष" म्हणून ओळखला जात होता. सिंधू नदीच्या काठी एक संस्कृती विकसित झाली, जी परदेशी भाषांमध्ये सिंधू खोऱ्याची संस्कृती म्हणून ओळखली जाते. तथापि, या संस्कृतीच्या उदयापूर्वीही, या भूमीच्या दक्षिणेकडील भागात एक अत्यंत प्रगत संस्कृती अस्तित्वात होती, ज्याचे वर्णन महाकाव्य रामायणात आढळते. तरीही, परदेशी आक्रमकांनी, त्यांच्या सोयीसाठी, संपूर्ण भूमीला समाविष्ट करण्यासाठी "सिंधू खोऱ्याची संस्कृती" ही संज्ञा तयार केली आणि देशाला "इंडिया" असे नाव दिले. आश्चर्याची गोष्ट म्हणजे, "स्वतंत्रता" मिळाल्यानंतरही, या महान प्राचीन भूमीला अजूनही अधिकृतपणे "इंडिया" म्हटले जाते. व्यक्तींची अनेक नावे असू शकतात, पण एकाच भूमीची दोन अधिकृत नावे कशी असू शकतात: "इंडिया" आणि "भारत"?

आपल्या खोलवर रुजलेल्या पराधीनतेचे एक ज्वलंत उदाहरण स्वतः संविधानात आढळते, जिथे देशाला "इंडिया, म्हणजेच भारत" असे नाव दिलेले आहे. "भारत, म्हणजेच इंडिया" असे वाक्य नसल्याने हे बोलके आहे. "इंडिया" या नावाला प्राधान्य दिले आहे, बहुधा आपल्या पूर्वीच्या ब्रिटिश शासकांच्या सोयीसाठी. आपण स्वतःला खरोखरच स्वतंत्र घोषित करत असल्याने, आपण "इंडिया" नाकारून "भारत" हे आपल्या देशाचे एकमेव नाव स्वीकारले पाहिजे.

अनेकांनी "महाभारत" चा अभ्यास केला आहे, पण "महाइंडिया" नावाची कोणतीही गोष्ट कोणी ऐकलेली नाही. आपण "इंडिया" हा शब्द आपल्या भारतातून हद्दपार करूया, कारण ते आपल्या भूतकाळातील गुलामगिरीचे एक चिन्ह आहे याशिवाय काही नाही.

खऱ्या जाणीवेचा दिवा कधीच पेटवला गेला नसल्यामुळे, लोकांनी खऱ्या अर्थाने स्वातंत्र्याचा अनुभव कधीच घेतला नाही. संघटित समाजाच्या अगदी सुरुवातीपासून, नियंत्रक शक्ती "राजाच्या" हातात सोपवण्यात आली आहे. त्याच्या आज्ञा कायदे बनल्या; त्याचा शब्द अंतिम होता. पण आपण हे ओळखण्यात अयशस्वी ठरतो की राजाचे "राजपद," जे सर्व कायद्यांचे कथित मूळ आहे, ते स्वतःच मुळात बेकायदेशीर आहे. आपण पुन्हा सांगूया: आपण ही बाब गुंतागुंतीच्या किंवा मोहक सिद्धांतांचा अवलंब न करता थेटपणे हाताळू.

हे स्पष्ट करण्यासाठी, आपण प्रागैतिहासिक काळातील एक दिवसाची कल्पना करूया, मानवी समाज तयार होण्यापूर्वीचा काळ. एक छोटी नदी वाहत आहे आणि तिच्या काठी एक आंब्याचे झाड आहे. एक माणूस झाडावर चढून आंबे तोडत आहे. थोड्या अंतरावर, दुसरा माणूस मासेमारी करत आहे. मग तिसरा माणूस तिथे येतो. काही क्षण त्यांचे निरीक्षण केल्यावर, तो झाडावरच्या माणसाकडे जातो आणि विचारतो, "काय तोडत आहात, मित्रा?" तो माणूस उत्तर देतो, "फळे. तुम्हाला एक चाखून बघायला आवडेल का?" अनोळखी माणूस एक पिकलेला आंबा घेतो, त्याला तो खूप चविष्ट लागतो, तो "आंबा-माणसाचे" आभार मानतो आणि मग मासे पकडणाऱ्या माणसाकडे जातो. अशाच देवाणघेवाणीनंतर, त्याला भेट म्हणून एक मासा मिळतो आणि तो "मासे-माणसाचे" आभार मानतो.

दुसऱ्या दिवशी, अनोळखी माणूस परत येतो, यावेळी एका मित्रासोबत. ते प्रथम आंबे तोडणाऱ्या माणसाकडे जातात. नवीन माणसालाही आंबा चाखायचा आहे हे कळल्यावर, झाडावरचा माणूस अधिक उत्साहाने आपली फळे वाटतो, असे करण्यात त्याला सन्मान वाटतो. मग ते मासे पकडणाऱ्या माणसासोबतही तीच प्रक्रिया पुन्हा करतात. हे लक्षात घ्या की कोणतेही श्रम न करता

आंबे आणि मासे खाऊन, अनोळखी लोकांना कष्टकऱ्यांपेक्षा जवळपास दुप्पट ऊर्जा मिळते. कष्टकरी झाडावर चढण्यात किंवा मासे पकडण्यात आपली जवळपास निम्मी ऊर्जा खर्च करतात, तर अनोळखी लोक कोणतीही ऊर्जा खर्च करत नाहीत. अशा प्रकारे, फसवणुकीने, तिसरी व्यक्ती इतरांच्या श्रमाची फळे खाऊन हळूहळू अधिक शक्तिशाली बनते. जशी त्याची ताकद आणि प्रभाव वाढतो, तसे लोक त्याला घाबरू लागतात. जी गोष्ट पूर्वी स्वेच्छेने मदत म्हणून दिली जात होती ती कालांतराने सक्तीचे "संरक्षण शुल्क" बनते, आणि शेवटी त्याला कायदा बनवणारा आणि राजा म्हणून स्थापित करते. "कायद्याचे राज्य" या नावाखाली लोकांचे शोषण करण्याची ही सुरुवात आहे.

या चालाक व्यक्तीने आपले "राजपद" फसवणुकीने सुरू केले - दुसऱ्या शब्दांत, बेकायदेशीरपणे. दयाळूपणामुळे देण्यात आलेल्या दानधर्माचे रूपांतर कालांतराने जबरदस्तीने कर वसूल करण्यात झाले. लोकसंख्येकडून हे कर सुव्यवस्थितपणे वसूल करण्यासाठी कालांतराने विविध धोरणांची अंमलबजावणी करण्यात आली. अशाच एका योजनेला, आता जवळजवळ धर्मग्रंथाचा दर्जा मिळाला आहे, अर्थशास्त्र म्हणतात. "बलवानच अधिकारी" हा सिद्धांत प्रचलित असल्याने, राजा चुकीचा ठरू शकत नाही आणि त्याला नेहमीच अचूक मानले जाते. सार्वभौमाचा आदेश म्हणजेच कायदा असल्याने, कायदापालक प्रजा राजाला आज्ञाधारक असणे आवश्यक आहे.

लोकांनी राजाचे सार्वभौमत्व स्वेच्छेने स्वीकारले नाही; त्यांना जबरदस्तीने, क्रूर बळाचा वापर करून, नम्रतेस भाग पाडले गेले. तथापि, राजाला हे पूर्णपणे माहित आहे की त्याचे अस्तित्व पूर्णपणे आज्ञाधारक प्रजाजनांच्या अस्तित्वावर अवलंबून आहे. हे प्रजाजन हे ओळखण्यात अयशस्वी ठरतात की तेच सर्व शक्तीचे खरे स्रोत आहेत, ते सर्व समान आहेत आणि एकाच मानवी कुटुंबाचे सदस्य आहेत, या वस्तुस्थितीने या शोषण व्यवस्थेच्या अगदी सुरुवातीपासूनच त्यांच्यात फूट पाडली आहे. श्रीमंत आणि गरीब, शिक्षित आणि अशिक्षित, उच्च आणि नीच यांच्यातील भेदांच्या पलीकडे, असंख्य इतर कृत्रिम श्रेणी अत्यंत काळजीपूर्वक तयार केल्या गेल्या, वेगवेगळे धर्म, जाती इत्यादींचा शोध लावला गेला.

अशा प्रकारे, लोकांना असंख्य गटांमध्ये विभागले गेले, असे विभाजन जे निसर्गात कधीच अस्तित्वात नव्हते आणि असू शकत नाही. निष्पाप प्रजा, अर्थहीन आपापसातील लढाईत व्यस्त असल्याने, राजाची ही धूर्त चाल ओळखण्यात अयशस्वी ठरली. अशा प्रकारे राजेशाहीच्या भुजांनी मानवी समाजाला पूर्णपणे ग्रासले. या दृष्टीने, हे ओळखणे महत्वाचे आहे की "गरीब" हा शब्द एक चुकीचा शब्द आहे. पारंपरिकपणे, ज्या व्यक्तीला रोजच्या जगण्यासाठी संघर्ष करावा लागतो त्याला "गरीब" म्हटले जाते—उदाहरणार्थ, एक कोळसा खाण कामगार. रोज आपला जीव धोक्यात घालून, तो कोळसा काढण्यासाठी खणीत उतरतो. कोळसाशिवाय, कोळशावर चालणारे वीज प्रकल्प असू शकतील का? कोळशावर अवलंबून असलेले मोठे उद्योग अस्तित्वात येऊ शकतील का? अखेरीस, या प्रचंड संपत्तीचा खरा स्रोत तोच "गरीब" कामगार आहे. मग, एवढी मोठी संपत्ती निर्माण करणाऱ्याला आपण "गरीब" म्हणण्याची हिंमत कशी करू शकतो?

आता आपण "अशिक्षित" या शब्दाचा विचार करूया. आपण, तथाकथित "शिक्षित" लोक, एका शेतकऱ्याला किंवा चांभाराला अशिक्षित कसे म्हणू शकतो? आपण आपल्या शिक्षणाचा अभिमान बाळगतो, पण शेतकरी किंवा चांभार जे काम सहजपणे करतात ते आपण करू शकत नाही हे आपल्या लक्षात येत नाही. मग आपणही त्यांच्या कौशल्यांमध्ये निरक्षर नाही का? त्यांना बऱ्याचदा औपचारिक शिक्षण मिळत नाही याचे कारण म्हणजे त्यांना अशा संधी नाकारल्या गेल्या आहेत. हे एखाद्याचा पाय जाणीवपूर्वक तोडण्यासारखे आहे आणि मग त्याच्या "दुर्भाग्याबद्दल" देया दाखवण्यासारखे आहे.

राजेशाहीनंतर तथाकथित लोकशाही आली. राजाच्या सत्तेच्या द्वेषामुळे प्रेरित होऊन, काही व्यक्तींनी नियंत्रण मिळवण्याचा कट रचला. त्यांना हे समजले होते की खरी शक्ती लोकांमध्ये असते, म्हणून त्यांनी "लोकशाही" मध्ये "डेमोस" (लोक) हा शब्द वापरला, जणू काही लोक थेट देशाचा कारभार चालवतात असा अर्थ व्यक्त करते आहेत. तथापि, सत्य हे आहे की "लोकशाही" ही राजेशाहीचे दुसरे रूप आहे. फरक फक्त इतकाच आहे की राजेशाहीमध्ये जसा

एक राजा असतो, त्याऐवजी "लोकशाही" मध्ये अनेक "मंत्री" असतात.

ज्याप्रमाणे राजाचा अधिकार लागू करण्यासाठी गुलामगिरीची बेडी टिकवून ठेवावी लागली, त्याचप्रमाणे तथाकथित लोकशाहीमध्येही, लोकांची अखंड लूट सुनिश्चित करण्यासाठी राजेशाही काळातील सर्व कायदे कायम ठेवले गेले आहेत. परिणामी, राजेशाहीमध्ये जसे होते तसेच लोकांची संपत्ती पुरवण्याची भूमिका आजही बदललेली नाही. त्यामुळे, लोकशाहीमध्ये "आपण सर्व राजे आहोत" ही जी कल्पना मोठ्या प्रमाणात सांगितली जाते ती केवळ कविकल्पना आहे, तिला वास्तवचा कोणताही आधार नाही. "लोकशाही" मध्ये असे म्हटले जाते की लोकांचे प्रतिनिधी देशाचा कारभार "संचालित" करतील, पण प्रत्यक्षात, राजकीय पक्षांनी निवडलेल्या काही व्यक्ती देशावर "राज्य" करत आहेत. "सत्ताधारी पक्ष" ही संज्ञा आपण अजूनही वापरतो हा योगायोग नाही. "स्वतंत्रता" मिळाल्यानंतर "शासक" कसे अस्तित्वात असू शकतात, किंवा "लोकशाही" मध्ये "सरकार" या शब्दाची समर्पकता काय आहे, हे कोणीही विचारत नाही.

या देशात लोकप्रतिनिधित्व कायदा, १९५१ नुसार निवडणुका घेतल्या जातात, पण जे या निवडणुका "लढवतात" ते लोकांचे खरे प्रतिनिधी नसतात. जवळजवळ प्रत्येक बाबतीत, ते कोणत्या ना कोणत्या राजकीय पक्षाद्वारे नियंत्रित असतात. त्यामुळे, त्यांची प्राथमिक जबाबदारी लोकोपेक्षा त्यांच्या पक्षाची असते. असे मानणे योग्य असेल की सर्व निवडणूक उमेदवार देशाच्या नागरिकांच्या कल्याणाला प्राधान्य देतात. राजकीय पक्षांकडे हे ध्येय साध्य करण्यासाठी स्पष्ट, सु-परिभाषित योजना आहेत अशी अपेक्षा करणेही योग्य असेल. जर हे सत्य असेल, तर निवडणुका "जिंकण्यासाठी" एवढी तीव्र स्पर्धा का असते? एक साधी उपमा विचारात घ्या: जर काही लोक घराला कोणता रंग द्यावा यावर चर्चा करत असतील, तर कोणी पांढरा, कोणी गुलाबी, आणि कोणी राखाडी रंग सुचवू शकेल. तरीही, त्या सर्वांचे एकच समान ध्येय असेल—घराला सुंदर बनवणे. जर ते शत्रू नसतील, तर राजकारणात हीच सहकार्याची भावना का नसते? ती नसते कारण परस्परांतील शत्रुत्व टिकवून ठेवणे हे शोषण व्यवस्थेला कायम ठेवण्यासाठी

आवश्यक आहे. त्यामुळे, हे स्पष्ट आहे की राज्यव्यवस्थेत मूलभूत बदल केल्याशिवाय, खरी प्रगती आणि लोकांच्या स्थितीत सुधारणा अशक्य आहे. हा बदल साध्य करण्यासाठी, आपण प्रथम आपल्या दुर्बलतेची कारणे दूर केली पाहिजेत.

आपण बऱ्याचदा विचार करतो की एक व्यक्ती संपूर्ण व्यवस्थेची जडता कशी बदलू शकते. प्रथम, आपण हे ओळखण्यात अयशस्वी ठरतो की देशाची सध्याची स्थिती आपल्या सामूहिक निष्क्रियतेचा थेट परिणाम आहे. जेव्हा आपण कृती करायला सुरुवात करतो तेव्हा ही जडता अपरिहार्यपणे संपेल. दुसरे म्हणजे, मी एकटा नाही. एक अब्ज तीस कोटीपेक्षा जास्त "मी" मिळून आजचा "इंडिया" बनलेला आहे. प्रत्येक "मी" इतरांशी घनिष्ठपणे जोडलेला आहे, जसा मानवी शरीराचे असंख्य पेशींनी बनलेले असते. जेव्हा शरीराला दुखापत होते, तेव्हा संपूर्ण शरीर एकाच वेळी प्रतिक्रिया देते आणि अब्जावधी पेशी आक्रमणाविरुद्ध एकत्र काम करतात. हे दर्शवते की इतर पेशींशी जोडल्यावर एका पेशीची प्रचंड ऊर्जा किती असते. त्याचप्रमाणे, आपल्यापैकी प्रत्येकजण प्रचंड शक्तीचा एक मोठा साठा आहे, ज्याची आपल्याला बऱ्याच अंशी जाणीव नाही.

जेव्हा या भूमीतील सर्व लोकांना हे जाणवेल की आपण सर्व एकाच कुटुंबाचे सदस्य आहोत आणि आपण एकमेकांना पुरक आहोत, तेव्हा आपली सामूहिक जाणीव जागृत होईल. जसे एका आदर्श कुटुंबात भ्रष्टाचाराला जागा नसते, त्याचप्रमाणे देशातही भ्रष्टाचाराचे कोणतेही कारण उरणार नाही. जसे कुटुंबातील सर्व सदस्यांद्वारे एक समस्या सामायिक केली जाते, तसेच आपणही देशाच्या कोणत्याही भागात उद्भवणारी प्रत्येक समस्या सामायिक करू. कोठेही कोणीही उपाशी राहणार नाही. यामुळे लोकांच्या मनातील द्वेष, मत्सर किंवा हेवा ही सर्व कारणे एकाच वेळी नष्ट होतील.

शिवाय, जगात मनुष्याचे स्थान सर्वोच्च मानले जात असल्याने, पैशाचे स्थान दुय्यम असले पाहिजे. तथापि, प्रत्यक्षात याच्या उलट आहे, त्यामुळे आपण पैशाच्या भूमिकेचे जाणीवपूर्वक पुनर्मल्यांकन केले पाहिजे. मनुष्याच्या वरती काहीही नसावे, पैसाही नाही. "लोकशाही" हे चुकीचे नाव असल्याने, आपण या आदर्श व्यवस्थेला

एक नवीन नाव देऊया. लोकांचे अस्तित्व देशाला बनवते, म्हणून अशा राज्यात, देशाच्या व्यवस्थापनाच्या प्रत्येक पैलूत लोकांची भूमिका सर्वोच्च असेल हे दर्शवण्यासाठी, आम्ही बेगालीमध्ये "गणसत्ता" ही संज्ञा तयार केली आहे.

तथाकथित "लोकशाही" मध्ये, लोकांची भूमिका "मतदार" किंवा "निवडणूकदार" एवढीच मर्यादित केली जाते, तर त्यांच्यावर राज्य करण्याची खरी शक्ती "निवडलेल्या" प्रतिनिधींकडे असते. एकदा हे प्रतिनिधी "निवडले" गेले की—कोणत्याही मार्गाने, योग्य किंवा अयोग्य—ते व्यवस्थेवर पूर्ण ताबा मिळवतात आणि लोक आपल्या दुर्दशेचे केवळ मूग गिळून बघणारे साक्षीदार बनतात.

गणसत्तेत, ही परिस्थिती पूर्णपणे बदलली जाईल. निवडणुकीनंतरही लोक आपली खरी शक्ती वापरतील. योग्य प्राधिकरणाद्वारे निवडणूक कायद्यात योग्य ती सुधारणा घडवून आणली जाईल, हे सुनिश्चित करेल की एक निवडलेला प्रतिनिधी केवळ मतदारांच्या मर्जीनुसारच पद धारण करेल. याचा अर्थ असा आहे की जेव्हा आवश्यक वाटेल तेव्हा लोकांना निवडलेल्या प्रतिनिधीला परत बोलावण्याचा अधिकार असेल, ज्यामुळे भ्रष्टाचाराचे मूळ समूह नष्ट होईल. अशा प्रत्यावाहनाची शक्यताही पदावर असलेल्या लोकांना एक स्पष्ट संदेश पाठवून परिस्थिती लक्षणीयरीत्या सुधारेल.

एकदा गणसत्ता दृढपणे स्थापित झाली की, आपल्यापैकी प्रत्येकाला हळूहळू हे जाणवेल की आपले अस्तित्व पूर्णपणे इतरांच्या कल्याणावर अवलंबून आहे. आपण कोणापेक्षा श्रेष्ठ किंवा कनिष्ठ नाही; प्रत्येकजण समान महत्त्वाचा आहे. परिणामी, आपल्यात कोणताही दवेष राहणार नाही, जसा मानवी शरीरातील अब्जावधी पेशींमध्ये कोणतीही शत्रुता नसते. हे लक्षात ठेवणे आवश्यक आहे की पाय, मेंदू आणि शरीराचा प्रत्येक भाग एकाच पेशींनी बनलेला असतो, ज्यामुळे ते समान रीतीने महत्त्वाचे ठरतात. तरीही, ही नैसर्गिक सुसंवाद मानवी समाजात नाही. याचे कारण सोपे आहे: अनादी काळापासून, लोकांना एकजूट होण्यापासून रोखण्यासाठी, "राजांनी" वरवरच्या नावांनी आणि वर्गीकरणाद्वारे कृत्रिम विभागणी तयार केली आहे. म्हणूनच "विविधतेत एकता" या

दिशाभूल करणाऱ्या, बहुरंगी घोषणेखाली खरा माणूस लपलेला आहे. जेव्हा हा खरा माणूस जागा होईल आणि नियंत्रण घेईल, तेव्हा गणसत्ता स्थापित होईल, आणि गणसत्तेतच जगाचे भविष्य आहे.

अशी सामाजिक व्यवस्था स्थापित करण्यासाठी, "मी ही भारत" नावाचा एक राजकीय पक्ष स्थापन करण्यात आला आहे. कारण आमची खात्री आहे की या भूमीतील सर्व लोक एकाच कुटुंबाचे आहेत, त्यामुळे कोणतेही खरे अडथळे असू शकत नाहीत, कारण आपल्या सर्वांची देशाच्या एकंदरीत प्रगतीची इच्छा आहे. कृपया आमच्यात सामील व्हा, आणि आपण एकत्र पुढे जाऊया. या देशाचे भविष्य—जे आपले भविष्यही आहे—आपण जशी कल्पना करतो तसेच असेल, कारण आपल्याशिवाय—माझ्याशिवाय—भारत अस्तित्वात नाही.

मी ही भारत!

"मी ही भारत" च्या संविधानाचा एक भाग

कलम II. ध्येय आणि उद्दिष्टे

पक्षाचे मुख्य ध्येय आणि उद्दिष्ट भारतच्या संपूर्ण लोकसंख्येला एका मोठ्या कुटुंबात एकत्रित करणे हे असेल. उक्त कुटुंबातील सर्व सदस्यांना केवळ वैयक्तिक नैसर्गिक मनुष्य म्हणून सर्व बाबतीत समान मानले जाईल, धर्म, वंश, जात, लिंग, सामाजिक स्थिती इत्यादींशी संबंधित त्यांच्यावर लादलेल्या कोणत्याही बाह्य आणि कृत्रिम भेदांकडे दुर्लक्ष करून जे त्यांना सतत आपापसात विभागून ठेवतात.

पक्ष ठामपणे मानतो की भारतात राहणाऱ्या मानवांच्या दुःखाचे मूळ कारण हे आहे की त्यांच्यातील प्रचंड बहुसंख्यांना नेहमी निर्णय प्रक्रियेच्या मुख्य प्रवाहापासून दूर ठेवले जाते, तर केवळ मूठभर लोक उर्वरित लोकसंख्येला बुद्धिमान मानव म्हणून न मानता केवळ आकडेवारी समजून आपल्या मर्जीनुसार देशाचा कारभार हाताळतात. कोणतीही ठोस सुधारणा न होता अनेक दशके उलटून गेल्याने, भारत प्रत्येक क्षेत्रात उत्कृष्ट कामगिरी करू शकेल यासाठी लोकांनी स्वतःच थेट परिस्थितीचा ताबा घेणे हीच योग्य वेळ आहे.

फक्त मानवी रहिवाशांच्या उपस्थितीनेच, एक भूभाग देशात रूपांतरित होतो, त्यामुळे या देशातील प्रत्येक रहिवासी, वास्तविकतेत, भारतचा समानार्थी आहे. 'मी स्वतः भारत आहे' या जाणीवेनेच प्रत्येक व्यक्तीमध्ये राष्ट्र उभारणीच्या पवित्र कार्यात सहजपणे पुढे येण्याचा प्रचंड आत्मविश्वास निर्माण होऊ शकतो. म्हणूनच, पक्षाचे नाव "मी ही भारत" आहे.

या मुख्य सूत्राच्या मार्गदर्शनाखाली, पक्ष खालील कृती करेल:

एका स्वतंत्र व्यक्तीच्या सार्वभौमत्वाला सर्वोच्च आदर देऊन आणि हे लक्षात घेऊन की त्या प्रत्येकाचा एक समान वारसा आहे आणि ते या भूमीचे मालक आहेत ज्यांच्या स्पष्ट आदेशाशिवाय या देशात काहीही होणार नाही;

की गरीबी, निरक्षरता, सामाजिक भेदभाव इत्यादी, जे केवळ व्यक्तींमध्ये शत्रुत्व निर्माण करणारे घटक आहेत, ते त्यांना शोषणासाठी सततच्या अधीनतेखाली ठेवण्यासाठी हेतुपुरस्सरपणे निर्माण केले जातात;

की ज्या व्यक्तीचे वर्णन गरीब म्हणून केले जाते ती गरीब नाही, उलट, तीच संपत्तीचा एकमेव स्रोत आहे;

की तथाकथित "कायदे" या नावाखाली वसाहतवादी राजवटीत प्रजेला गुलाम बनवण्याची जी साधने बनवली गेली ती, लोक स्वतंत्र

असल्याचे म्हटले जात असले तरी, आजही आपल्या सर्व रक्तपिपासू भुजांसह पूर्णपणे कार्यरत आहेत; आणि

पुढे हे लक्षात घेऊन की कोणतीही विद्यमान व्यवस्था लोकांच्या समान इच्छांच्या अधीन असावी लागते आणि ती वर्चस्वाचे साधन म्हणून कार्य करू शकत नाही;

मी ही भारत, भारतच्या प्रत्येक रहिवाशांना नम्रपणे पुढे येऊन सामर्थ्य आणि आत्मविश्वासाने देशाचा कारभार चालवण्याचे आवाहन करून प्रचलित सामाजिक, आर्थिक, राजकीय आणि कायदेशीर व्यवस्थांमध्ये मूलगामी बदल घडवण्यात सर्वतोपरी महत्त्वाची भूमिका बजावेल.